

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/119/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119214915
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1119214915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcov: X/ G.. E. U., nar. XX.XX.XXXX, H. J. XX, W., P., X/ S. I. U., nar. XX.X.XXXX, H. J. XX, W., P., zastúpených Nagy & Partners, s.r.o., Športová 470/11, Galanta, IČO: 36 869 341, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 19C/51/2019-115, zo dňa 23.1.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcom 1/, 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa žalobou doručenu súdu 28.3.2014 domáhali určenia, že U.. U. U., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bol ku dňu svojej smrti výlučným vlastníkom nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkovej knihe, v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX pre katastrálne územie W. - X. P., a ktorým zodpovedajú novovytvorené pozemky, ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. XX-XXXX/XXX, zo dňa 13.6.2011, overeného Správou katastra nehnuteľností pre Hlavné mesto SR Bratislava dňa 13.7.2011, a to: pozemok parcela č. XXXX/X, trvalé trávnaté porasty, o výmere 24 m², pozemok parcela č. XXXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 427 m², a na základe geometrického plánu č. XX-XXXX/XX, zo dňa 27.6.2011, overeného Správou katastra nehnuteľností pre Hlavné mesto SR Bratislava dňa 9.8.2011 a to: pozemok parcela č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 39 m², pozemok parcela č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 26 m², pozemok parcela č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 170 m², pozemok parcela č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 23 m², pozemok parcela č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 81 m². Uvedené žiadali na tom skutkovom základe, že sú dedičmi po U.A. U., ktorý bol pôvodným vlastníkom týchto pozemkov. V žalobe uviedli, že predmetné pozemky, ktoré sú v súčasnej dobe evidované vo vlastníctve žalovaného, mali byť U. U. skonfiškované na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obrany v spojení s uzneseniami Národného výboru v Bratislave č. 107347-IX/I-1947 až č. 107353-IX/1-1947. Žalobcovia tvrdili, že konfiškačným konaním nikdy neprešlo vlastníctvo sporných nehnuteľností na právnych predchodcov žalovaného z dôvodu, že rozhodnutia Národného výboru v Bratislave boli vydané po smrti Jána Jablonického a teda tieto orgány konali s osobou, ktorá už nežila.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie skonštatoval, že podstatné skutkové okolnosti medzi stranami sporné neboli, nebolo sporné ani vymedzenie pozemkov, o ktoré v prejedávanej veci ide; spornou bola otázka vlastníckeho práva dotknutých pozemkov. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobcovia, ako právni nástupcovia po nebohom U. U. (dedičia), sa domáhali určenia, že U. U. bol ku dňu svojej smrti výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktorých vlastníctvo je v súčasnej dobe evidované na žalovaného. Poznamenal, že žalobcovia na základe predložených listín (osvedčene o dedičstve, konfiškačné rozhodnutia, geometrické plány) osvedčili svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva, ako aj svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Dodal, že ani pasívna vecná legitímácia žalovaného nebola sporná, keďže mu svedčí evidované vlastníctvo sporných pozemkov, a k tomuto vlastníctvu sa aj hlási.

3. Súd prvej inštancie objasnil, že priority sa zaoberal procesnou obranou žalovaného, že aj v prípade správnosti argumentácie žalobcov, nadobudol žalovaný vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním, čím sa prípadná otázka väd nadobúdacieho titulu jeho právnych predchodcov stáva pre rozhodnutie vo veci irelevantnou. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že § 134 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva v dôsledku kvalifikovanej držby veci vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Pripomenul, že funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná so zreteľom na všetky okolnosti. Zdôraznil, že vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. Podotkol, že v prípade, ak je zmluva neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží; účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 30/2010, zo dňa 1.3.2011).

4. Na ozrejmienie právnej stránky veci súd prvej inštancie uviedol, že možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním bola opätovne zavedená do právneho poriadku až novelou vykonanou zákonom č. 131/1982 Zb., účinnou od 1.4.1983; rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetov vydržania, keď nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k pozemkom. Podčiarkol, že novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb., účinnou od 1.1.1992, boli tieto obmedzenia odstránené; a v súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k pozemku umožnila predmetná novela započítanie nepretržitej držby vykonávanej aj pred 1.1.1992, pričom držbu nekvalifikovala odlišne v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Skonštatoval, že ak teda držiteľ pozemku spĺňal k 1.1.1992 podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov, a zároveň bol držiteľom oprávneným (t. j. bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu pozemok patrí), nadobudol k tomuto dňu vlastnícke právo k pozemku vydržaním.

5. Pokiaľ sa jedná o predpoklady vydržania, súd prvej inštancie poukázal na to, že sem patrí spôsobilý subjekt a spôsobilý predmet vydržania, oprávnenosť a dobromyseľnosť držby, a uplynutie vydržacej doby. Vyslovil názor, že obec je spôsobilým subjektom vydržania, a sporné pozemky sú taktiež spôsobilým predmetom vydržania (§ 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Dal do pozornosti, že spornou otázkou tak ostala oprávnenosť a dobromyseľnosť držby žalovaného, pričom za splnenia tejto podmienky by došlo aj k splneniu desaťročnej vydržacej doby. Dôvodil, že sporné pozemky mali byť ku dňu 30.10.1945 na základe dekrétu č. 108/1945 Sb. skonfiškované a ich vlastníkom sa mal stať štát (Československá republika); následne tento majetok vo vlastníctve štátu bol prevádzaný do správ ďalších organizácií (Povereníctvo školstva, vied a umení v Bratislave, Pioniersky dom Klementa Gottwalda, Dom pionierov a mládeže, Obvodný podnik bytového hospodárstva Bratislava 1, neskôr Bytový podnik Bratislava 1), tak ako to žalovaný doložil príslušnými listinami, a táto skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Skonštatoval, že vlastnícke právo k predmetným pozemkom po zmene spoločenských pomerov následne prešlo zo štátu a iných organizácií (§ 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb.) na žalovaného ako príslušnú obec s tým, že na obec prešli aj pozemky, ktoré tvorili neknihovaný verejný majetok a boli vo vlastníctve štátu (§ 14 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z.). Mal za zrejmé, že žalovaný sa stal (mal sa stať) vlastníkom sporných pozemkov najneskôr ku dňu účinnosti zákona č. 180/1995 Z. z., teda 1.9.1995, vzhľadom na to, že ide o pozemky, ktoré boli vo vlastníctve štátu a následne spravované právnymi predchodcami žalovaného (resp. evidované v ich vlastníctve).

Podotkol, že sporné pozemky sa tak dostali do držby žalovaného, pričom k tomuto došlo na základe zákona, a žalovaný nemal dôvod spochybňovať túto držbu.

6. K dobromyseľnosti držby súd prvej inštancie uviedol, že musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol; oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus); ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul nasvedčuje. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný dôvodne považoval držbu za oprávnenú, s predmetnými pozemkami riadne hospodáril a nakladal s nimi ako so svojimi vlastnými, rovnako ako jeho právni predchodcovia, s prihliadnutím na to, že ide o obec, pričom k prevodu pozemkov do jeho vlastníctva došlo na základe zákona. Podotkol, že samotná skutočnosť, že pôvodne ide o majetok štátu, ktorý bol skonfiškovaný U. U. nemá samo o sebe za následok, že držbu nemožno považovať za oprávnenú. Poznamenal, že existencia príslušných konfiškačných rozhodnutí nebola sporná v tomto konaní a ani v minulosti. Pokiaľ ide o dekrét prezidenta č. 108/1945 Sb. (patriaci medzi tzv. Benešove dekréty) dal súd prvej inštancie do pozornosti, že tento napriek určitým sporným otázkam nebol nikdy vyhlásený za neplatný. Zdôraznil, že žalobcovia žiadnym spôsobom neosvedčili, že sa uchádzali o pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, či už žalobou alebo podľa osobitných predpisov (napr. reštitučných zákonov); žalobcovia predložili súdu prvej inštancie iba rozhodnutie Okresného úradu Bratislava I č. s. 090/13601/98-Tr, zo dňa 28.10.1998, z ktorého vyplýva, že B. H. (pôvodne žalobkyňa 1/) si dňa 29.12.1992 uplatnila nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb. Poukázal na to, že tento nárok sa však nedotýka pozemkov, ktoré sú predmetom tohto sporu, ani žalovaného; ide teda o úkon, ktorý žiadnym spôsobom do držby žalovaného nezasiahol.

7. Súd prvej inštancie zhrnul, že aj v prípade spornosti nadobúdacieho titulu na strane predchodcu žalovaného - štátu, nadobudol žalovaný sporné pozemky do držby, ktorú dôvodne považoval za oprávnenú (keďže sa považoval za vlastníka týchto pozemkov), a to najneskôr ku dňu 1.9.1995 (účinnosť zákona č. 180/1995 Z.z.), pričom nemal dôvod spochybňovať tento titul, ani oprávnenosť tejto držby. Podčiarkol, že žalovaný s pozemkami odôvodnene nakladal a hospodáril ako s vlastnými; preto bola aj táto podmienka vydržania splnená. Dodal, že k uplynutiu 10 ročnej vydržacej doby tak došlo najneskôr dňom 1.9.2005 (bez zohľadnenia prípadného splnenia podmienok vydržania právny predchodcami žalovaného), teda takmer 10 rokov pred podaním žaloby, pričom žalobcom nič nebránilo uplatniť svoje práva na súde alebo inak, čo v prípade iných pozemkov aj urobili a to podstatne skôr (konanie sp. zn. 20C/2/2002). Na uvedenom základe súd prvej inštancie vyslovil názor, že vlastnícke právo sporných pozemkov patrí žalovanému minimálne z titulu vydržania, a za použitia § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.1992, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 7 zákona č. 138/1991 Zb., § 14 ods. 1, ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p., a vzhľadom na to, že žalovaný ako plne úspešný v spore, si nárok na náhradu trov konania neuplatnil (keďže mu trovy nevznikli), tak mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku podali žalobcovia odvolanie a žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov ich odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentovali, že právny titul (t. j. dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., ako aj následne vydané rozhodnutia - uznesenia Národného výboru v Bratislave o podmienkach pre konfiškáciu majetku U. U. na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.), na základe ktorého nadobudol údajne do vlastníctva sporné pozemky právny predchodca žalovaného, t. j. Československá republika, je neplatný, t. j. nedošlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva zo strany žalovaného. Poukázali na skutočnosť, že otázkou právneho posúdenia konfiškácie majetku ich právneho predchodcu, t. j. U. U., sa v plnom rozsahu vysporiadal Okresný súd Bratislava I v rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 20C/2/2002, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/53/2009, ktoré zhodne dospeli k záveru, rovnako ako Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/110/2000, že samotná konfiškácia majetku na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. je dvojstupňová, t. j. dvojkroková; pričom prvým krokom bolo vydanie samotného dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., resp. jeho účinnosť a druhým krokom bolo vydanie rozhodnutí, resp. uznesení príslušného národného výboru, v tomto prípade Národného výboru v Bratislave, o splnení podmienok konfiškácie majetku podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. Žalobcovia podčiarkli, že bez toho, aby boli vydané zákonné uznesenia

národného výboru nie je možné hovoriť o platnom konfiškovaní majetku. Dodali, že následne oba sudy zhodne dospeli k záveru, že vzhľadom na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava č. k. M II 209/48/13, zo dňa 26.1.1950, ktorým bol U. U. vyhlásený za mŕtveho ku dňu 19.12.1945, v čase vydania vyššie uvedených uznesení Národného výboru v Bratislave už nežil, a tak nemohol byť ani účastníkom daných správnych konaní, a teda tieto uznesenia Národného výboru v Bratislave sú nezákonné a nebol naplnený zákonný predpoklad konfiškácie majetku U. U. v zmysle dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.

9. Žalobcovia dali do pozornosti právnu zásadu, že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám a dôvodili, že ak právny predchodca žalovaného nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, tak právny predchodca žalovaného nemohol previesť na svojho právneho nástupcu dané vlastnícke právo, a teda nie je možné hovoriť ani o oprávnenosti držby takéhoto predmetu tak právnym predchodcom žalovaného, ako ani samotným žalovaným, a teda nie je splnená ani zákonná podmienka vydržania bez ohľadu na dobu držby. Žalobcovia súdu prvej inštancie vytýkali, že v spore neskúmal právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva právneho predchodcu žalovaného, nakoľko toto má následne vplyv aj na oprávnenosť držby žalovaného.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podčiarkol najmä to, že vzhľadom na jeho dlhodobé dobromyseľné a nikým nerušené užívanie predmetu sporu, i v prípade, že by sa v konaní preukázal nejaký nedostatok nadobúdacieho právneho aktu, tento bol zhojený uplynutím vydržacej lehoty a dlhodobá držba sa transformovala na vlastnícke právo. Zastával názor, že vydržanie vlastníckeho práva z jeho strany bolo súdom prvej inštancie posúdené komplexne. Vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie skúmal titul nadobudnutia práv jeho právneho predchodcu, skúmal či konfiškácia majetku pôvodného vlastníka U. U. bola vykonaná v čase účinnosti dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., či prišlo k splneniu oprávnenosti nadobúdacieho titulu, či bola zachovaná dobromyseľnosť pri nadobudnutí skonfiškovaného majetku, a či boli žalobcovia, prípadne ich právni predchodcovia aktívni pri nehnuteľnostiach, o ktorých tvrdia, že sú ich vlastníckmi. Dal do pozornosti, že ustálená judikatúra, ako aj napadnutý rozsudok vychádzajú z toho, že ku konfiškácií majetku prichádza samotným dekrétom prezidenta a nie vydanými správnymi rozhodnutiami. Poznamenal, že ku konfiškácii majetku U. U. prišlo ku dňu 30.10.1945, teda ku dňu účinnosti dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb.; a v čase konfiškácie pôvodný vlastník žil, čo je preukázané zo žalobcami predložených listín. Bol názoru, že skúmanie otázok účinkov konfiškácie, ktoré požadujú žalobcovia, je nedôvodné. Žalovaný sa nestotožnil s konštatovaním, že bez vydania zákonného uznesenia národného výboru nie je možné hovoriť o platnom skonfiškovaní majetku a mal za to, že rozhodnutia správnych orgánov iba deklarovali vzniknutú skutočnosť, teda samotnú konfiškáciu. Uzavrel, že predmet sporu žalovaný a aj jeho právny predchodca reálne užívali viac ako 50 rokov, v užívaní daných nehnuteľností neboli nikým a ničím rušení, správali sa ako bdeli vlastníci, ktorým ako dobromyseľným nadobúdateľom musí byť v materiálnom právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným (skutočným) vlastníkom.

11. Žalobcovia v odvolacej replike zotrvali na podanom odvolaní a na dôvodoch v ňom uvedených. Mali za preukázané, že dotknuté nehnuteľnosti patria do dedičského konania po ich právnom predchodcovi a zdôraznili, že argumentácia žalovaného, na základe ktorej sa on považuje za vlastníka daných nehnuteľností neobstojí, a to z dôvodov uvedených v podanom odvolaní.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.1.2022 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

13. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcov v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o určenie, že U. U. bol ku dňu svojej smrti dňa XX.XX.XXXX vlastníkom sporných nehnuteľností, založených na úvahe, že aj v prípade spornosti nadobúdacieho titulu na strane predchodcu žalovaného - štátu, nadobudol žalovaný sporné pozemky do držby najneskôr ku dňu 1.9.1995, kedy nadobudol

účinnosť zákon č. 180/1995 Z. z., pričom žalovaný nemal dôvod spochybňovať tento titul ani oprávnenosť tejto držby; k uplynutiu 10 ročnej vydržacej doby tak došlo najneskôr dňom 1.9.2005. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcov na podporu podanej žaloby a žalovaného prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcami uplatňovaného nároku voči žalovanému, ktorého sa žalobcovia domáhali titulom ochrany vlastníckeho práva ich právneho predchodcu U. U. k nehnuteľnostiam, ktoré mu mali byť skonfiškované na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.

14. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zoširoka vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

15. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

16. Odvolacie námietky žalobcov v žiadnej konkrétnej námietke nespochybnili kľúčový skutkový a právny záver súdu prvej inštancie, na ktorom založil svoje zamietajúce rozhodnutie, t. j. na oprávnenosti držby žalovaného založenej zákonom č. 180/1995 Z. z. a uplynutí 10 ročnej vydržacej doby, pričom žalobcovia až do podania žaloby na súd nevykonali žiadny úkon, ktorým by do držby žalovaného akokoľvek zasiahli. V nadväznosti na úvahy súdu prvej inštancie hodno doplniť, že pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a Čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym; a contrario, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný.

17. A pretože žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalobcami prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

18. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalobcov, spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcom 1/, 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).